

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

2023-1

**З ІСУСОМ
НЕ СТРАШНО!**
Мінірепортаж
Стор. 18

**КІШКА,
ЯКА
ГАВКАЄ**
Стор. 26

**ІСТОРІЮ
З ПРОДОВЖЕННЯМ
ПИШУТЬ
САМІ ЧИТАЧІ**
Стор. 28

ПОЗНАЙОМТЕСЯ: ІСУС ХРИСТОС!

Олена Хеттлер

Ісус на всіх картинах має різний вигляд. Цікаво, а яким Він був насправді?

Ніхто точно не знає, адже тоді фотографій ще не було.

А який Він вдачею, за своїми вчинками?

То прочитаймо в Біблії!

Надломаної тростини Він не ломає і тліючого гніта не загасить, доки не доведе правосуддя до перемоги.

Мт. 12:20

Візьміть моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо я лагідний і покірний серцем...

Мт. 11:29

Ти є Христос, Син Бога живого!

Мт. 16:16

На це ви були покликані, тому що й Христос постраждав за нас, залишивши нам приклад, щоб ми йшли його слідами. Він не вчинив гріха, і не знайдене підступу в устах його.

1 Пет. 2:21–22

Дана мені вся влада на небі й на землі. Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Мт. 28:18–20

Випиши літери, що виділені червоним кольором, починаючи з кінця й аж до першого біблійного вірша.

Ось тема журналу «СТЕЖИНКА» на весь 2023 рік:

-----!

ДОПОМОГТИ ВІДРАЗУ ВСІМ ДІТЯМ

Що таке . . . . . і мужність? Яких людей ти вважаєш сміливими? Про один сміливий учинок ми розповімо тобі сьогодні. Багато років тому Ельвіра й Вальдемар Цорни зважилися буквально на порожньому місці створити християнський журнал для дітей. Так народилася «ТРОПИНКА» (бо виходила російською мовою. – Прим. ред.), а згодом і «СТЕЖИНКА».

П'ятирічна Милослава, наша читачка, попросила редакцію розповісти: хто вигадав назву для журналу? Ельвіра Цорн, яка разом із чоловіком уже понад 30 років несе своє служіння в дитячому журналі, розповідає:

Коли я була твого віку, у Радянському Союзі, де я тоді жила, дітям не дозволяли відвідувати богослужіння. Не було ані християнських журналів, ані книжок, ані пісень для дітей. 1982 року ми переїхали до Німеччини, на історичну батьківщину. Ми були дуже вражені розмаїттям християнської літератури для дітей.

1989 року мій чоловік Вальдемар і я відвідали Україну, побували в церквах різних міст. На той час уже ніхто не перешкоджав дітям приходити на богослужіння. Але їм доводилося слухати проповіді для дорослих, оскільки недільних шкіл не було. Коли ж ми розповіли, що німецькі діти мають багато духовних пісень і журналів, віруючі звернулися до нас по допомогу.

© Thomas Zorn

Ельвіра й Вальдемар Цорни

Але як допомогти відразу всім дітям на такій великій території Радянського Союзу? Спочатку ми подумали про видання посібника для недільних шкіл. А потім вирішили, що краще випускати журнал для дітей і розповідати в ньому про Бога. І ми перейнялися цією ідеєю.

Перебравши кілька варіантів, таких як «Струмок», «Колосок», «Джерельце» та інші ми зупинилися на назві «СТЕЖИНКА», оскільки вона найбільш точно відображала мету нашого журналу – привести маленького читача до живого спілкування з Богом.

1990 року з'явився пілотний випуск журналу, а з 1991 року він почав виходити регулярно: перший рік чотири рази, а потім – шість разів на рік. Як раділи діти й дорослі цьому журналу! А ми були неймовірно щасливі отримувати звістки від читачів, особливо коли вони розповідали, що «СТЕЖИНКА» привела їх до Бога. Тепер цей журнал виходить десятима мовами.

Розгадай ребус і встав потрібне слово у текст на цій сторінці. Що говорить Біблія про цю важливу рису, ти дізнаєшся на сторінках журналу.

4

1, 2

4

Тепер же, Господи, поглянь на їхні погрози і дай своїм рабам з усією _____ ю говорити Твоє слово.

Дії, 4:29

КОГО МЕНІ БОЯТИСЯ?

Цього літа 9-річний Сергійко разом із мамою, татом і бабусею переїхав на нову квартиру. Йому відразу сподобалися будинок з великими балконами та гарним зеленим дахом і школа з білої цегли, де хлопчик тепер мав навчатися.

Бабуся варила його улюблений яблучний компот, а в онука був вільний час.

– Піду, бабусю, погуляю. Подивлюся на спортмайданчик у цій школі, – весело сказав хлопчик.

– Іди, іди, Сергійко, погуляй! Погода сьогодні чудова, – заохотила бабуся.

Хлопчик підстрибом вибіг надвір. Птахи витьохували на деревах. У пісочниці під наглядом матусь грали малюки в кольорових панамках. Двірник поливав зі шланга газони з квітами й молоденькою травою. Було радісно, і просто хотілося співати!

Сергійко добіг до паркану школи й різко зупинився. Навпроти стояв великий сірий

собака і зловісно дивився на нього. «Ой! Як вовк. Та ні, звідки в місті вовку взятися?» – подумав хлопчик. І тихо задкюючи, відійшов від страшного собаки.

Обійшовши шкільний паркан з іншого боку, він таки потрапив на спортивний майданчик. Там, біля воріт футбольного поля, стояли два старших хлопчики і щось жваво обговорювали. Побачивши Сергійка, один із них, у футбольній формі, крикнув:

– Гей ти, чого тут ходиш? Ти нібито не з нашої школи? Я тут усіх знаю!

– Я... я... це... майданчик подивитися. Я теж тут вчитимуся, – ледь чутно промовив Сергійко.

– Ось коли вчитимешся, тоді і приходь дивитися. Зрозумів? А тепер іди звідси! А то...

І хлопчик показав Сергійку кулак у воротарській рукавичці. З майданчика довелося піти. Удома бабуся відразу помітила зміни в настрої онука.

– Ти чого такий? Зранку веселий був, радісний... Любий, що сталося?

І Сергійко все розповів бабусі: як собака його налякав, а потім хлопчики зі шкільного майданчика вигнали.

– Я, бабусю, напевно, боягуз. Усіх злякався: і собаки, і тих хлопців.

– Знаєш, Сергійко, якщо ти в цьому зізнався – то вже не боягуз. Та й чого тобі боятися? Ми з тобою в Біблії нещодавно читали Псалом 27, так там у 1-му вірші такі слова: «Господь – моє світло і моє спасіння. Кого мені боятись? Господь – захисник мого життя. Кого маю лякатись?» Ти молися частіше, проси Бога, щоб Він допоміг тобі не боятися, і страх відступить.

Наступного дня Сергійко, одягаючись у передпокої, думав: «Піду погуляю. Але куди?»

Він вийшов надвір, і ноги самі повели його до шкільного двору. Дорогою Сергійко повторював другу частину Псалма 23, яка йому дуже подобалася: «Коли б я пішов навіть долиною смертної тіні, не боятимуся лиха, бо Ти зі мною. Твій жезл і Твій посох втішатимуть мене».

І тут він побачив учорашнього собаку, який, здавалося, так і не йшов зі свого місця.

– Песик, ти чий? – несподівано для себе промовив Сергійко.

Собака привітно замахав великим хвостом і, підійшовши до хлопчика, мирно обнюхав.

– Чапа, Чапа-а! – почувся голос ззаду.

Сергійко озирнувся й побачив жінку з повідком у руці.

– Це ваш собака, так? – запитав Сергійко.

– Мій. Ти, хлопче, не бійся, він не вкусить! – відповіла хазяйка.

– А я й не боюся. Ми з ним уже потоваришували!

Хазяйка взяла Чапу на повідець, і вони пішли, мабуть, додому.

«На спортмайданчик теж піду», – твердо вирішив Сергій. Там було багато людей, хлопчики різного віку ганяли м'яч.

– Ти чого знову прийшов? – почув Сергій уже знайомий голос.

Він хотів розвернутися й піти, проте хлопчик знову звернувся до нього:

– Гаразд, стій. Ти у футбол грати вмієш? Нам однієї людини не вистачає.

– Звісно, вмію! – радо відповів Сергій.

– Тоді гратимеш за нашу команду, ворота праворуч. Швидше вливайся у гру, бо нам знову гол світить! – уже на бігу пояснював хлопчик.

Зіграли внічию. А Сергійка хлопці запросили на наступну гру. Він був щасливий! Повертаючись додому, він співав: «Господь – моє світло і моє спасіння. Кого мені боятись?»

**«Господь – моє
світло і моє спасіння.
Кого мені боятись?
Господь – захисник
мого життя. Кого маю
лякатись?»**

Псалом 27:1

УСЕ ДОБРЕ В КУБІ

Олена Хеттлер

1. Спочатку потрібно змайструвати гральний кубик. Виріж шаблон кубика. Обережно: не обріж заштриховані припуски, вони потрібні для склеювання!

2. Наклей шаблон на цупкий папір, наприклад, для малювання.

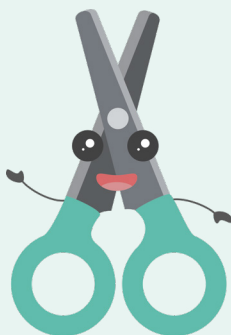
3. Виріж шаблон разом зі щільною основою.

4. Склади кубик по всіх лініях, щоб припуски дивилися всередину.

5. Склей кубик: припуски мають опинитися всередині, щоб їх не було видно.

6. На сторінці 6 ти знайдеш вірш із Біблії. Виріж його й наклеї на той бік кубика, де написано слова «Мужність, сміливість», але так, аби наклейка їх не закрила.

7. У кожному номері СТЕЖИНКИ цього року друкуватимемо біблійні вірші, що відповідають усім іншим якостям, позначеним на кубіку. Наприкінці року, коли ти наклеїш усі вірші на кубик, зможеш використовувати його для щоденної молитви. Якщо випаде, наприклад, бік зі словом «Щедрість» - прочитай біблійний вірш, подякуй Богові за все, що Він тобі подарував у житті. Подумай, чим і ти можеш допомогти іншим. І так щодня: нова важлива якість - нова молитва!

ДАВИД І ГОЛІАФ

Вальдемар Цорн

Незліченна филистимська армія вторглася в землю Ізраїля. Цар Саул зібрав військо й виступив проти ворогів. Його армія стояла на одній горі, а противники – на другій. Між ними – неширока долина. Три брати Давида також служили в армії царя Саула. Єсей, батько Давида, послав його віднести братам та їхнім соратникам їжу.

Давид прийшов у табір ізраїльтян і віддав воїнам десять хлібів і десять голів сиру, які їм передав батько. Цієї миті з табору филистимців вийшов велетень, на ім'я Голіаф.

– Чи є серед вас сміливий воїн, який хотів би зійтися зі мною у двобої? – волав Голіаф гучним голосом і тряс своїм величезним списом. – Якщо ваш воїн здолає мене, то ми будемо вашими рабами. Якщо ж я переможу, тоді ваш народ служитиме нам.

Проте жоден із воїнів царя Саула не наважувався вийти на поєдинок.

– Як довго цей язичник кидає виклик нашій армії? – здивовано запитав Давид.

– Ось уже сорок днів, – відповіли йому.

– Нехай ніхто не занепадає духом, – мовив Давид. – Бог віддасть цього язичника в мої руки. Він наважився ганьбити Бога та Його військо, тому зазнає поразки.

Слова його переказали цареві Саулу. Правитель запросив Давида і запитав:

– Чи готовий ти битися з Голіафом? Адже ти юнак, а Голіаф – досвідчений воїн.

– Бог допомагав мені в битвах з левами й ведмедами. Він допоможе мені й у боротьбі проти цього велетня, – відказав мужній юнак.

Давид відмовився від шолома й обладунків, запропонованих йому Саулом. Він узяв свою пращу, підійшов до висохлого русла струмка, вибрав п'ять круглих камінців і поклав їх у свою пастушу торбину.

Филистимець, побачивши, що хтось із ізраїльського війська готовий боротися, пішов йому назустріч. Побачивши Давида, Голіаф не сприйняв його серйозно: той був ще хлопчиськом, гарним і рум'яним. Зовсім не схожим на воїна.

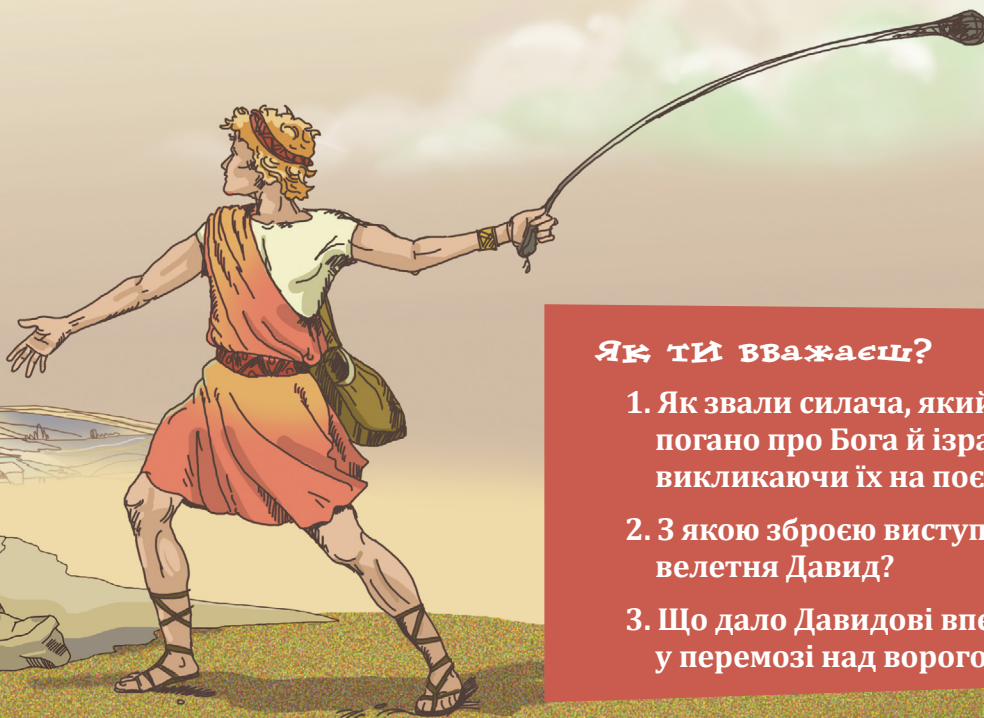
– Хіба я пес, що ти з палицею йдеш проти мене? Я розшматую тебе й кину тіло твоє звірам польовим, – волав Голіаф.

– Ти йдеш проти мене, покладаючись на силу свою, а я покладаюся на Бога нашого, ім'я Якого ти насмілився ганьбити, – відповів Давид.

Говорячи це, юнак вихопив із торбини камінець, уклав його у пращу, розкрутив і метнув у Голіафа. Камінець потрапив велетню прямо в чоло, і він, мертвий, упав на землю.

Побачивши, що їхній лицар здоланий, филистимці кинулися врозтіч. Ізраїльтяни здобули над ворогом нищівну перемогу.

Прочитай, що про це написано в Біблії:
у Першій книзі Самуїла, розділ 17.

Як ти вважаєш?

1. Як звали силача, який говорив погано про Бога й ізраїльтян, викликаючи їх на поєдинок?
2. З якою зброєю виступив проти велетня Давид?
3. Що дало Давидові впевненість у перемозі над ворогом?

МУЖНІСТЬ І СИЛА

Вальдемар Цорн

Ніхто з нас не хоче бути боягузом або слабаком, чи не так? Нас іноді дивує, як люди, які здаються слабкими, насправді дуже сміливі й сильні. У чому ж секрет мужності, сміливості й сили?

Хтось сказав, що сміливість – це страх, який помолився. Ісус Христос достеменно знає, які ми. Не якими ми здаємося іншим, це Йому зовсім не важливо, а які ми у своєму серці. І Він знає, чого ми потребуємо, щоб бути мужніми.

А секрет ось у чому. Ісус сказав: «У світі зазнаєте страждання, але будьте відважні: Я переміг світ!» (Ів. 16:33). Уся таємниця в тому, щоб бути з Ісусом. Із Ним нічого не страшно. Саме від Ісуса всі ми можемо навчитися мужності й мистецтва перемагати.

Пам'ятаєш, як юнак Давид вийшов на поєдинок із величезним, сильним филистимцем Голіафом? Мужність і сила Давида полягали в його цілковитій довірі Богові: він не за себе бився, а за Господа та Його народ. Те, що Бог був із Давидом, додавало чоловікові сміливості й сили протягом усього його життя. Про це Давид потім написав у своїх піснях, які ми знаємо як Псалми. Ось рядки із Псалму 56: «На Бога я покладаю надію і не буду боятися! Що може заподіяти мені людина?»

Якщо ми віримо Ісусу й довіряємо Йому наші життя, нам нічого не треба боятися: Христос дасть нам сили здолати будь-які страждання, збереже нас від усіх спокус і дасть перемогу над власним страхом.

ГОВОРИТИ ПРО БОГА НЕ БОЮСЯ

Наші читачі Естель (9 років), Кетлін (14 років) та їхній 12-річний брат Майлс живуть у Штутгарті, в Німеччині. Вони надіслали нам запитання для Асет Уміржанової, яка має служіння в місті Алмати на півдні Казахстану.

Естель:

Як ви навернулися до віри?

Це сталося 28 років тому. У нашій країні тоді була економічна криза, людям дуже важко жилося. Услід за нею – криза духовна, екстрасенси почали з'являтися, як гриби після дощу, адже людині треба у щось вірити. А в Казахстані тоді панував атеїзм*. Однак я мала розуміння віри, тому що бабуся була мусульманкою, читала намаз – ісламську молитву. Моя сім'я свого часу переїхала до Казахстану із сусіднього Китаю, з місцевості, де дотримувалися своїх традицій віри.

Тоді мій молодший брат захворів на менінгіт. Він зліг, я доглядала його. Якось я пішла на базар на закупи й почула, як хтось розповідав про Бога. Мене запросили до християнської громади. Досі дивуюсь, як я наважилася піти туди, адже до 18 років не розмовляла російською мовою й не бачила християн. Але я дуже хотіла попросити Всевишнього за свого брата. І раптом у цій громаді я зустріла двох літніх казашок! Я не почула там одразу відповіді на свої запитання, але зрозуміла, що я – людина грішна й мені потрібен Христос. Це було диво! Бог Сам привів мене до спасіння!

А мій брат поступово відновився, потім одружився, зараз має трьох дітей.

Кетлін:

Чи дозволено у вашій країні євангелізувати, розповідати про віру у Христа?

Масової євангелізації немає. Розповідати про Бога, про Біблію можна лише в культових будівлях: церквах, молитовних будинках. Християни можуть ділитися своїми переконаннями з іншими лише у приватних розмовах.

Естель:

Як давно ви вже служите Богові й людям?

Майже 25 років. Я працюю у громадському фонді «Дім надії» – це благодійна організація місії «СВІТЛО НА СХОДІ». Ми отримуємо від акімату – так у нас називається мерія – списки тих, хто потребує допомоги, переважно це жінки. Підтримуємо їх матеріально й духовно, влаштовуємо святкові заходи, пропонуємо швейні послуги. Є у нас семінар із психології, який щочетверга проводимо в юрті. А для дітей – масаж, заняття з логопедом, уроки англійської. До нас по допомогу приходять близько 500 жінок на рік, 200 з них – активні відвідувачки, стали для нас уже майже рідними.

* Заперечення віри й Бога

КАЗАХСТАН

Прапор Республіки Казахстан

Офіційна назва: Республіка Казахстан

Столиця: Астана

Територія: 2 724 900 км²

Населення: понад 19 млн людей

Релігія: приблизно 2/3 населення країни – мусульмани-сунніти (головний напрямок в ісламі), близько 1/3 – християни, з-поміж яких православні, католики і протестанти

Мови: казахська – державна мова; російська – офіційна мова для ділового спілкування

Грошова одиниця: казахстанський тенге (₸)

Ця велика країна розташована в центральній частині Євразії. За своїми розмірами вона посідає дев'яте місце у світі. У Казахстані є відомий усім космодром Байконур. А ще тут є дивовижне озеро Балхаш, одну частину якого наповнено прісною водою, а іншу – солоною.

У різні часи столицею країни були різні міста. Алмати й досі вважають південною столицею Казахстану. Астана розташована в північній частині держави, ця назва означає казахською просто «столиця». Місто вже багато разів перейменовували: спочатку це був Акмолінськ, потім Целіноград, Акмола, Астана й Нур-Султан. А торік столиця знову стала Астаною.

А ТИ ХОЧЕШЬ ЗАДІСЛАБИ ЗАПИТАННЯ МІСІОНЕРУ?

Робота з дітьми й молоддю, допомога нужденним – справжнє покликання **Олександра Катани**. Співробітник місії «СВІТЛО НА СХОДІ» живе зі своєю сім'єю в Молдові. Твої запитання редакція поставить місіонеру в інтерв'ю. Надсилай їх нам до **28 лютого 2023 р.**

Запитання можуть бути різними, але добре, якщо одне з них стосуватиметься теми номера: «Чисте серце». Наші контактні дані знайдеш на сторінці 31.

СТЕФАНІЯ КОСТЮК

Кетлін:

Чи не боїтеся ви свідчити людям про Бога, остерігаючись, що вони щось лихе скажуть або ж погано подумають про вас?

Був час спочатку – боялася. Як каже пророк Єремія: «Але щойно я вирішую: Не згадуватиму про Нього й більше не говоритиму в Його Ім'я, то в моєму серці наче спалахує вогонь...» (Єр. 20:9). І апостол Павло також писав, що не може мовчати, не розповідати про Христа. Якщо я в якійсь ситуації не свідчу про Бога, то тільки тому, що наразі це недоречно, а не тому, що боюся.

Естель:

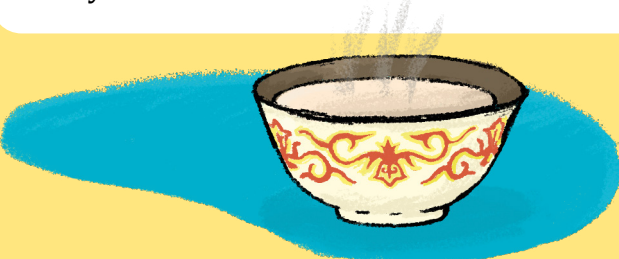
Скільки людей навернулося до віри в Ісуса Христа з вашою допомогою?

Про яких я знаю – усього осіб шість. Наші люди дуже повільно навертаються до віри, це тривалий процес. Ми всі – нащадки Адама, люди зі скаліченою душею. У пророка Ісаї написано: «Адже Я знав, що ти впертий, і твоя шия, як із залізних м'язів, а твоє чоло – з міді» (Іс. 48:4). Саме до таких людей Бог і закликає нас на служіння.

Майлс:

Як минає ваш звичайний день?

Я постійно в метушні, як дзига. На території фонду повсякчас багато жінок. Адже в нас так: кожна приходить, коли захоче, коли виникає якась потреба, коли щось «горить». Чоловіки не приходять по допомогу, тому що це не заведено. Я маю час для служіння людям, адже мій син уже дорослий, має власну сім'ю.

Асет Уміржанова проводить семінар у «Домі надії»

Кетлін:

З людьми якого віку вам найкомфортніше працювати?

Я не вибираю, працюю з усіма, але виходить так, що переважно з жінками середнього й літнього віку.

Майлс:

Як ви заробляєте на життя?

Мені багато не потрібно. Одяг отримую через гуманітарну допомогу. Частина зарплати мені платить «СВІТЛО НА СХОДІ», а іншу – фонд «Дім надії».

Естель:

Чи маєте радість від своєї роботи?

Бувають, звісно, і втома, і розчарування, і неприйняття. Без Божої допомоги працювати неможливо. Але в основному – служіння мені на радість.

Записала Олена Хеттлер

Твоя молитва:

- за свободу і справедливість у Казахстані;
- за сина Асет, аби він від усього серця покався й отримав від Бога спасіння;
- щоб Господь Бог дав Асет сили й здоров'я продовжувати служіння.

НЕПЕРЕМОЖНИЙ ВОЇН

Анастасія Рогачова, 13 років

У четвертому класі на уроці української мови вчителька пояснювала дітям домашнє завдання:

– Вам треба написати твір на тему «Непереможний воїн». Ви можете описати його вбрання, щит, зброю, обладунки. Уявіть собі воїна, який, на вашу думку, буде непереможним. Не обов'язково, щоб він мав важкі обладунки й міцний шолом. Можливо, він мешкає у спекотній країні, а зі зброї має лише один спис. Пофантазуйте. Придумайте й напишіть. На цьому я з вами прощаюся! До наступного уроку!

Заняття закінчилися. Усі школярі побігли додому писати твір.

У класі була дівчинка, яку звали Катруся. Вона мала світле волосся й добрі блакитні очі. Вона всім серцем любила Бога й часто молилася Йому. Після закінчення занять вона прийшла додому й почала міркувати над твором. Але так нічого на думку

й не спадало. Після кількох марних спроб щось вигадати, дівчинка взяла Біблію і вирішила трохи відволіктися.

Нещодавно вона почала читати Послання апостола Павла до ефесян. Зараз вона розгорнула Біблію на шостому розділі. На вірші з 13 по 17 вона звернула особливу увагу:

«Тому візьміть усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, все подолавши, вистояти. Отже, стійте, підпережіться істиною, зодягніться в броню праведності, взуйтеся в готовність благовістити мир. Понад усе візьміть щит віри, яким зможете погасити всі вогненні стріли лукавого; візьміть шолом спасіння і духовний меч, яким є Боже Слово».

Катруся прочитала ці вірші ще раз.

– Достотно! Ось яким має бути справжній воїн! Недаремно тато постійно повторює, що в Біблії багато відповідей!

Катруся схилила коліна й подякувала Богові за таку чудову Книгу. Дівчинка добре малювала, тому їй не важко було зобразити «духовного воїна» з Біблією, поряд з яким стоїть Ісус Христос. Вийшов чудовий малюнок. А під малюнком Катруся написала невеличкий твір.

Задоволена Катруся показала свою роботу вчительці, докладно розповівши, чому вона намалювала такого воїна. «Цей воїн непереможний, – мовила дівчинка, – оскільки з ним Ісус, а всі перемоги – від Нього. Немає жодного меча сильнішого за Слово Боже». На прохання вчительки вона також прочитала місце з Біблії, де це написано.

Учителька погодилася, що Катруся дійсно зобразила найнепереможнішого воїна. Справді, хіба є щось міцніше, ніж «шолом спасіння»? Ніж «щит віри», яким можна «погасити всі вогненні стріли лукавого»? Хіба є щось сильніше за «меч духовний»? За Слово Боже? Ні, просто ні. Будь-яка перемога – від Господа: і духовна, тобто боротьба духу та плоті, і земна. Ми – воїни духовні. Нам доводиться часто боротися проти різних спокус. Звичайно, без Господа нам не впоратися. Він підказує, що треба робити для протистояння дияволу. І тільки якщо ми слухатимемося Господа, у нас усе вийде. Тільки з Ним ми здобудемо перемогу!

ПОДАРУВАТИ ВОДІЄВІ БІБЛІЮ

Олена Хеттлер

Величезну автостоянку біля автобану А-5 восьмирічна Лінді Кран знала вже давно. Їй було лише три роки, коли тато Гаррі вперше взяв її із собою на служіння: роздавати Біблії водіям великовантажних автомобілів з усієї Європи. Адже її батько – член асоціації «Геденові брати», яка безкоштовно розповсюджує Святе Письмо в майже 200 країнах світу.

Того разу мама дала Лінді із собою пакетики із сухофруктами, горіхами й кіндер-шоколадки – не для того, аби підкріпитися в дорозі, а щоб роздавати їх разом із Бібліями водіям на парковці. Але того дня справа якось не йшла: багато водіїв, які втомилися від тривалих поїздок, відпочивало в зачинених кабінах. Інші просто не хотіли брати Біблію. Більшість із них не розмовляла німецькою, спілкування не виходило.

Коли черговий водій відмовився від запропонованого Гаррі Краном подарунка, маленька Лінда вирішила проявити хоробрість: узяла з татових рук Євангеліє та рішуче простягла незнайомцю. Раптом обличчя чоловіка осяяла усмішка! Він узяв книжечку й запросив тата з донькою до імпровізованого столу – водії саме збиралися пообідати на свіжому повітрі. Підійшли напарники водія й теж захотіли отримати безкоштовне Євангеліє. Якщо стисло, то розлучилися «Гедеони» з компанією водіїв уже хорошими друзями.

Трирічна Лінда з татом на тій самій автостоянці

Ілюстрації Тетяни Костецької

Лінді й зараз подобається їздити з татом на автобан і ходити від однієї кольорової вантажівки до іншої, роздаючи людям Слово Боже. «Ні, я анітрохи не боюся, – каже дівчинка. – Мій тато теж сміливий. І Ісус сміливий! Пам'ятаєте, як Він змусив шторм ущухнути? Коли Ісус зі мною, мені не страшно». Разом тато й дочка роздають за один день до 90 книг різними мовами. Для кожного іноземного водія вони мають відповідний екземпляр.

Спробуй вгадати, як вони дізнаються, Біблію якою мовою подарувати водієві? Відповідь ти знайдеш наприкінці журналу.

СТЕЖИМКА 2023-1

ЛУКАСЕ, НЕ ПІДДАВАЙСЯ!

Катя Хабіт

Кен був найстаршим хлопчиком у дворі. І найсміливішим. Багато дітей слухалося Кена й наслідувало його. Щоразу, коли хлопчик мчав на велосипеді схилом гори, Марсель і Тім, які стояли поблизу, дивилися на нього із захопленням. І якщо Кен вважав, що кожен має зробити те саме хоча б раз, Марсель і Тім робили. Марсель за однієї такої спроби впав із велосипеда, розбив лоба, й на рану довелося накласти шви. А Тім не зміг уникнути зіткнення з деревом, і тепер його велосипед зламаний. Проте хлопчики продовжували наслідувати небезпечні «подвиги» Кена.

Лукас сусідив із Кеном. Але він не любив грати з ним, бо знав, що Ісусу Христу не подобається нерозсудливість і показуха. Лукас вважав за краще грати з Ясмін, яка жила через дорогу. Її сім'я мала великий сад – чудове місце для ігор.

От і сьогодні вони випустили Пухнастика, кролика Ясмін, з клітки, і він почав стрибасти лугом. Діти пильно стежили, аби кролик не вискочив на дорогу. Лукас простяг Пухнастику морквину.

– Я не думаю, що він зараз хоче їсти моркву, – сказала Ясмін. – Зробімо для нього будиночок, я впевнена, йому сподобається. Он біля будинку коробка. Якщо хочеш, можеш її принести.

Лукас блискавкою помчав до будинку за коробкою, дорогою прихопив кілька тонких гілочок, які валялися на галявині, і трохи соломки з клітки Пухнастика.

– Ось усе, що нам потрібно, – сказав він, примчавши назад.

– Агов, а ви там що робите? – зненацька пролунав голос Кена з-за огорожі.

– Можна нам також пограти? – приєдналися до нього Тім і Марсель.

Лукас подивився на Ясмін. Він хотів би й далі грати тільки з нею, але це неправильно: потрібно всім разом. Ясмін знизала плечима.

– Гарзд, – нарешті відповів Лукас. – Допоможете нам побудувати житло для Пухнастика.

Уся трійця перебралася в сад і присіла поряд із Лукасом та Ясмін. Кен деякий час пересував коробку туди-сюди, а потім пробурмотів:

– Ох, нудно! Робити кролячий будиночок – заняття для малюків, – він забарабанив по коробці пальцями, озираючись навкруги. – Авжеж! – раптом вигукнув він. – Залізьмо на дах сараю дідуса Фелікса! Он і драбина поряд лежить.

Тім почухав голову.

– Узагалі-то з Пухнастиком цікаво грати, – тихо відказав він. – Ну... може, справді трохи нудно. Гарзд, я згоден.

– Я теж, – заявив Марсель. – Підеш із нами, Лукасе?

– Ідіть-ідіть, – відповів Лукас. – Я залишуся з Ясмін.

Кен почав гримасувати:

– Ех ти, боягузе! Ну, ти ще маленький.

Він переліз через паркан, за ним і Марсель з Тімом.

Лукас примружив очі. Його часто драгувало, коли Кен обзивав його маленьким боягузом. Він глянув на хлопчаків, які вже приставили драбину й почали дертися на дерев'яний навіс. Кен, звісно ж, ліз першим. У Марселя й Тіма так швидко не виходило, тому вигляд вони мали не дуже. Але зрештою обидва посідали поряд із Кеном на плаский дах.

– Ти зовсім не граєш, – буркнула Ясмін. – Увесь час дивишся на Кена. Пухнастик мало не втік.

– Вибач, – озвався Лукас і швидко посадив кролика собі на коліна.

– Я принесу ще салату для Пухнастика, – сказала Ясмін, прямуючи до будинку.

Лукас розсіяно кивнув головою. Знов і знов він поглядав на хлопців на даху.

– Тут нагорі чудово! – вигукнув Кен. – Аби сюди піднятися, треба бути сміливим. А ще більше сміливості потрібно, щоб зістрибнути вниз.

Він став на край даху, кинув короткий погляд на публіку, щоб переконатися, що всі дивляться на нього, і стрибнув. Лукас був уражений: Кен такий хоробрий!

– Нумо! Хто ще? Чи сміливості не вистачає? – крикнув Кен, знову підіймаючись драбиною.

Марсель і Тім здавалися не дуже впевненими. Але після секундного вагання вони теж стрибнули донизу.

Лукас опустив Пухнастика на траву, підвівся й пішов до огорожі, щоб було краще видно. Він із нетерпінням дивився на Кена, який уже знову стояв на краю даху:

– Дивись-дивись, Лукасе. Це лише для великих.

Лукас примружився й тупнув ногою. Тільки-но він зібрався перелізти через паркан, аби довести Кену, що теж сміливий, – як раптом пролунав вереск шин і гудок автомобіля! Лукас злякано повернувся.

Ясмін, яка цієї миті вийшла з дому, впустила миску із салатом:

– Пухнастику! Пухнастику!

Дівчинка вибігла на дорогу, швидко підхопила кролика на руки й міцно обійняла його. Водій невдоволено пробурчав:

– Дивися краще за своїм кроликом! – і поїхав із сердитим виглядом.

Лукас прикусив губу. Він забув про Пухнастика! Може, той поранений? Чи він живий загалі? Хлопчик відвів погляд. На очі навернулися сльози, і він тихо прошепотів:

– Господи, вибач мені. Це моя провина, що Пухнастик вибіг надвір. Тільки тому, що я розлютився, коли Кен обізвав мене маленьким боягузом. Узагалі, я знаю, що це безглуздо. Вибач, будь ласка!

Лукас повільно підійшов до Ясмін, яка сиділа на траві і гладила кролика.

– Пухнастик живий? – тихо спитав він.

Цієї миті він побачив, як кролик поворухнув лапками. Лукас зітхнув із полегшенням.

– Пробач мені, Ясмін, – промовив він. – Я втратив пильність, бо хотів довести Кену свою сміливість. Піддався на вмовляння, це неабияк безглуздо з мого боку.

Ясмін кивнула.

– Гарзд. Я дуже рада, що з Пухнастиком нічого не трапилося, – сказала вона й усмінулася.

Лукас засяяв від щастя, витираючи сльози.

І тут вони знову почули Кена:

– Агов, Лукасе, покажи нарешті, який ти хоробрий! Я чекаю тут уже цілу вічність.

Лукас підійшов до паркану:

– Не має значення, хоробрий я чи ні. Крім того, набагато сміливіше сказати «ні» й не брати участі в кожній нісенітниці. Якщо я тобі не подобаюся, то й не грай зі мною. Я не стрибатиму з даху!

Повернувшись до Ясмін і Пухнастика, Лукас присів поруч із ними на траву, щоб закінчити зведення кролячого будиночка. Цього разу він не підведе!

НАПИС НА ОГОРОЖІ

Олена Хеттлер

Тобі сподобалося оповідання «Лукасе, не піддавайся!»? Які риси характеру в ньому згадуються? Вибери правильну відповідь на глечичку. Під ним на огорожі – слово, яке потрібно вставити у відповідну кольорову клітинку внизу сторінки.

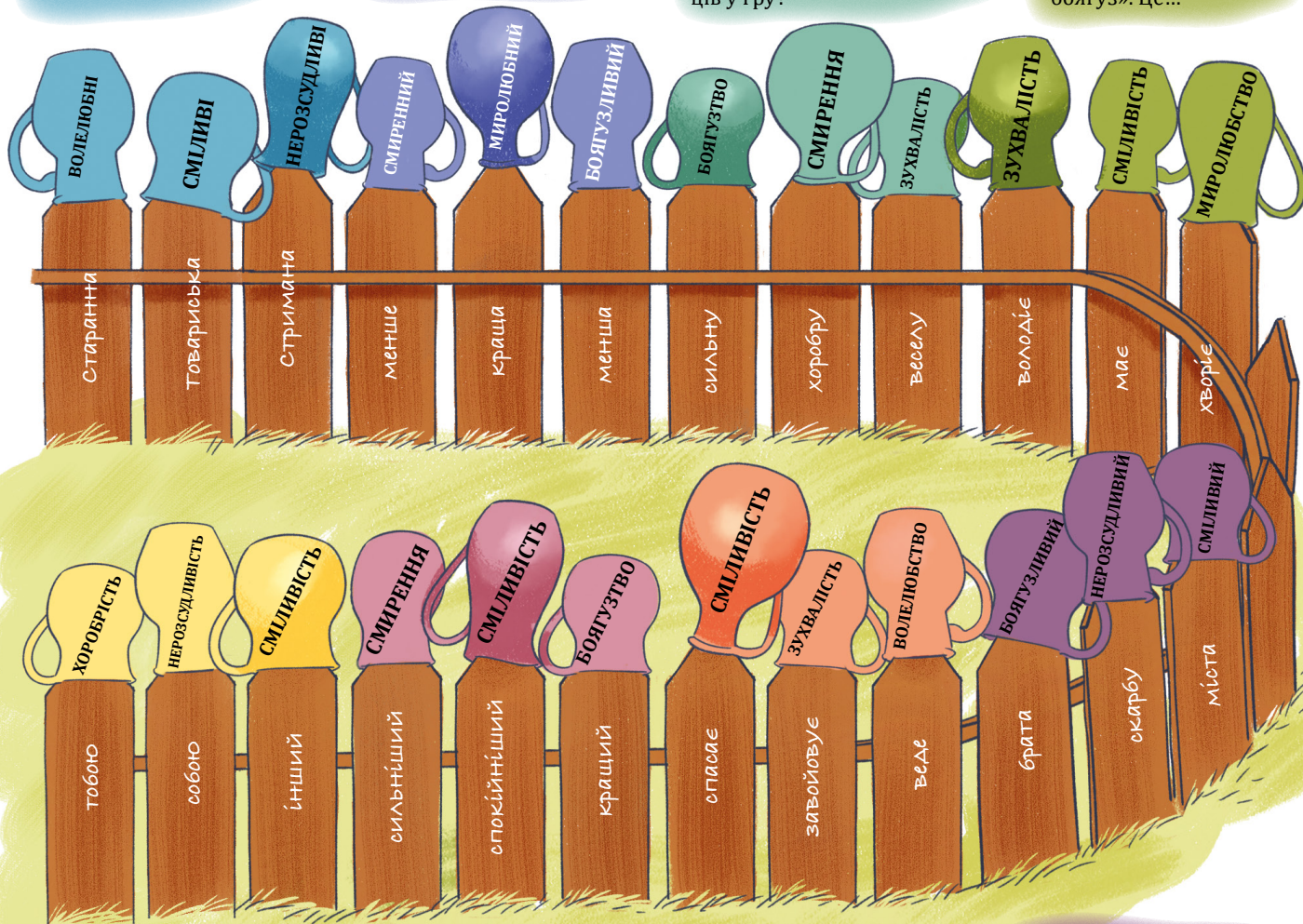
Яке твердження з Книги притч тут зашифровано?

Тім і Марсель завжди наслідують небезпечні «подвиги» Кена. Ці хлопці...

Лукас не любить водитися з Кеном, Тімом і Марселем. Йому за краще грати з Ясміном, тому що він...

Яку рису виявляє Лукас, коли він усе-таки погоджується прийняти трьох хлопців у гру?

Кен говорить Лукасу, що він «маленький боягуз». Це...

Ілюстрації Марисі Рудської

СТЕЖИМКА 2023-1

Кен стрибає з даху. Він виявляє...

Лукас просить прощення у Бога й у своєї подруги за те, що втратив пильність. Цей учинок указує на його...

Кен знову підбурює Лукаса показати свою хоробрість і стрибнути з даху. Це...

Лукас просто говорить Кену, що не стрибатиме з даху. Лукас...

людина за , і хто

, від того, хто .

ГЕРОЇНІ БІБЛІЇ

Автор тексту та ілюстрацій Мая Хаук

Вгадай: хто я? Поєднай лініями-ниточками ім'я героїні з її описом.

Якось я допомогла ізраїльським розвідникам.

Я жила в Єрихоні. За народженням я не єврейка, проте відчувала, що Бог Ізраїля є істинний Бог. Завдяки тому, що допомогла розвідникам, я й мої рідні не загинули під час штурму Єрихону.

Я мала сина. Він народився, коли мені було вже понад 90 років. Його ім'я означало «він сміється». То був Ісаак.

Я народилася в Моаві. Мій чоловік був євреєм. Коли він помер, я разом зі свекрухою пішла в Ізраїль. Я збирала колосся, працюючи на полі Боаза. Так ми познайомилися й покохали одне одного. Ми одружилися, і в нас народився син. Для Ноемі я була «краща за сімох синів».

Я була царицею. Я твердо вірила в силу молитви й посту. Якось я наразила своє життя на небезпеку задля порятунку свого народу. У Біблії є книга, яку названо моїм ім'ям.

Мені ім'я дав чоловік.
Я «стала матір'ю всіх людей»
(Бут. 3:20).

Я мала двох братів. Один із них був принцом в Єгипті, а інший – первосвященником.

Багато хто приходив до мене по допомогу й пораду. Бог наділив мене даром процтва. Одного разу я передбачила, що честь перемоги над великим полководцем Сисерою належатиме жінці. Тоді я склала пісню про цю перемогу. Мене називали «мати Ізраїля».

Я допомогла здолати могутнього ворога ізраїльського народу, полководця Сісеру. Він мав велике військо і 900 колісниць.

Наша пророчиця Девора оспівала цю подію у своїй пісні.

КІТ, АЛЕ НЕ ЗВИЧАЙНИЙ

Я схожий на велику домашню кішку. Маю довге й густе світло-сіре хутро, навіть товще, ніж у будь-кого з представників родини котячих, включаючи і снігових барсів. Я витримую морози до мінус 50 градусів. Від кінчиків моїх чудових вух до пухнастого хвоста я завдовжки від 45 до 65 см. А мій прекрасний хвіст від 20 до 30 см.

Цікава особливість: мої зіниці не реагують на освітлення, тому завжди однакового розміру.

Мій голос низький і грубий. Він більше схожий на гавкання, ніж на нявкання домашніх котів. Коли я роздратований, то хрипко гарчу або фиркаю. Але я також можу муркотіти, як домашня кішка, коли пеститься.

Мої родичі, як і я, досить повільні й незграбні. Стрімголов кудись мчати – це не про мене. Ми не пристосовані до швидкого бігу, проте нам вдається уникати людей.

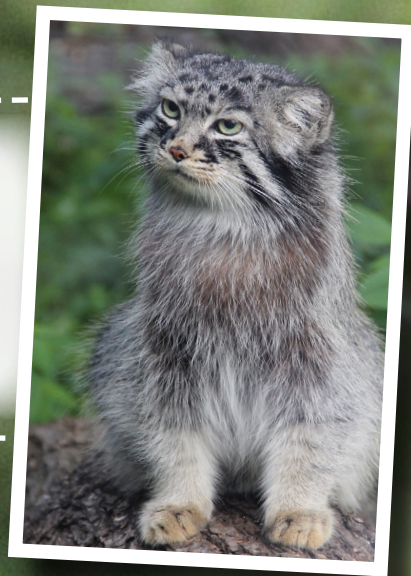
Мені цікаво, як живуть люди. Але намагаюся триматися подалі від поселень. Я дуже боюся людини. Мої родичі, як і я, живуть самотниками – ми не любимо компанію собі подібних.

Удень я ховаюся в норі та сплю, а вночі йду на полювання. Мої улюблені делікатеси – птахи й миші. Також я не відмовляюся й від комах.

Наших дитинчат годують і виховують лише самки. Малята виростають і полюють самостійно вже з чотирьох місяців.

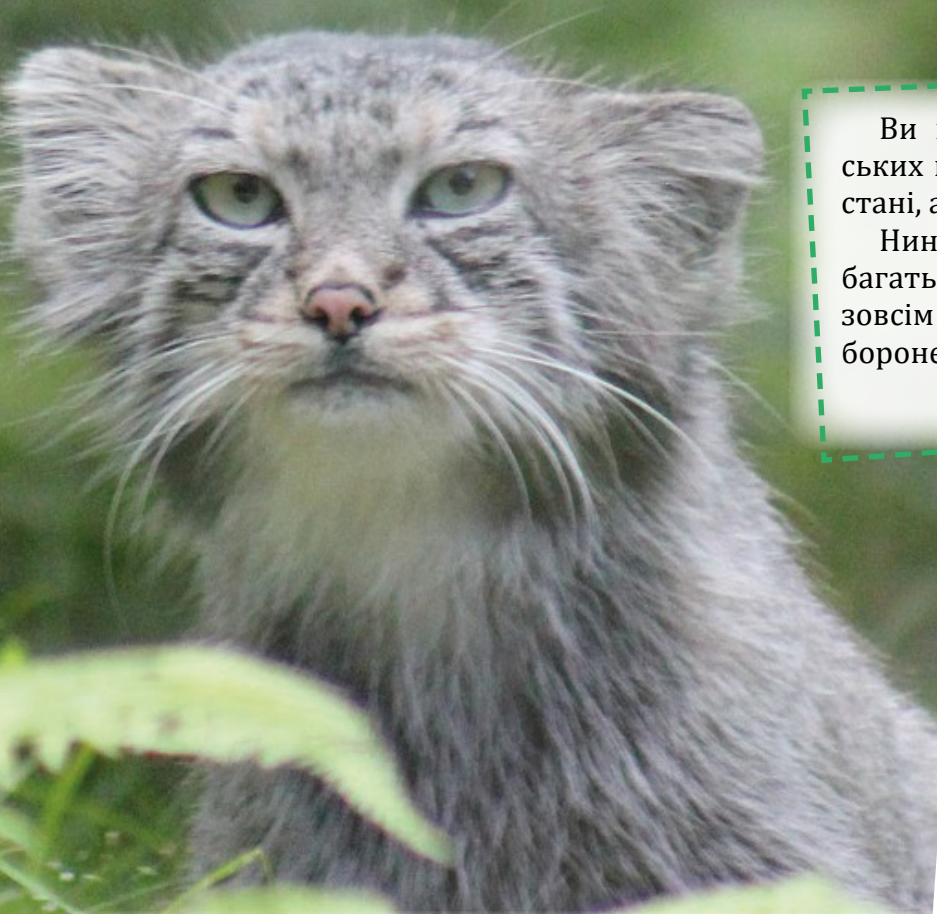

Мене зображують на марках і монетах різних країн.
Люди тримають нас у зоопарках із 1950-х років. У неволі ми почуваємося погано й відмовляємося від розмноження. Нас неможливо приручити. Навіть там, у зоопарку, ми сприймаємо свою територію як винятково свою власну і часто атакуємо працівників, коли вони заходять усередину.

Ви можете зустріти мене в азіатських країнах: в Ірані, Вірменії, Казахстані, а найчастіше в Монголії.

Нині нас занесено в Червоні книги багатьох країн, оскільки залишилося зовсім небагато. Полювати на нас заборонено в усіх країнах, де я мешкаю.

Мої вороги – вовки, лисиці, сніжні леопарди й хижі птахи. Але найголовніші – люди. Вони вбивають нас заради пухнастого хутра.

Хочеш дізнатися, хто я? Мрньюуу...

Манул, або Палласів кіт

СТЕЖИМКА 2023-1

ЛЮБІТЬ ВОРОГІВ ВАШИХ

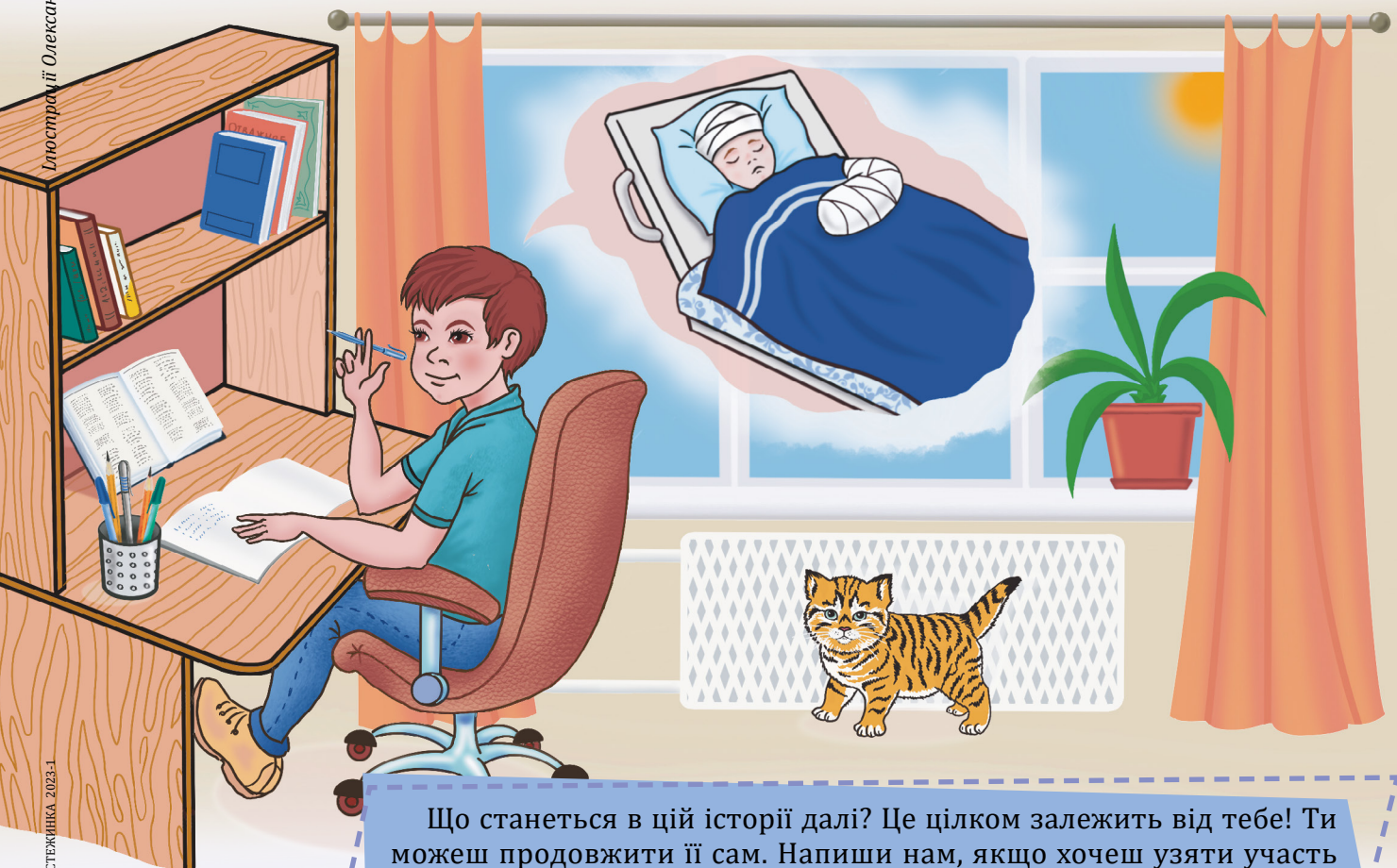
Я повертався додому зі школи. Був чудовий день. Яскраво світило сонце. Увечері ми з друзями збиралися пограти у квача, а в неділю після церкви – у парк на пікнік!

Раптом я згадав, що Василько сьогодні не прийшов до школи. Виявляється, він потрапив в аварію і зараз перебуває в лікарні. «Ну, це ж добре», – подумав я. Цей Василько частенько не давав мені спокою – обзивав, торсав, глузував... Я завжди намагався триматися від нього якнайдалі.

Ось я вже й удома. Сиджу, роблю уроки, незабаром хлопці покличуть грати... Тут у кімнату заходить мама й каже: «Синку, не забудь виконати завдання з недільної школи. Повтори й перепиши в зошит вірш із Біблії, який ви вивчали на минулому уроці». Ой, авжеж! Ось цей вірш:

«А Я кажу вам: Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, хто проклинає вас, робіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, які кривдять і переслідують вас».

Коли я це писав, знову подумав про Василька...

Що станеться в цій історії далі? Це цілком залежить від тебе! Ти можеш продовжити її сам. Напиши нам, якщо хочеш узяти участь у нашому новому проєкті «Клуб юних репортерів ШРАЙБІКУС», але жодних текстів **поки що не надсилай**. Наші контактні дані ти знайдеш на сторінці 31. ШРАЙБІКУС чекає на тебе!

КОЛИ НАРОДИВСЯ ХРИСТОС?

Чи знаєш ти, що свято Різдва Христового відзначається в різних країнах і церквах у різний час?

У ніч із 6 на 7 січня Різдво зустрічають віряни православних церков: грузинської, єрусалимської та сербської, а також православні в Україні. Разом із ними святкують й інші християни: ченці на грецькій горі Афон, парафіяни Української греко-католицької церкви й частина протестантів Східної Європи.

На 13 днів раніше, у ніч із 24 на 25 грудня, відзначають народження Христа католики і протестанти у Західній Європі, Північній і Південній Америці, Австралії, Африці й Азії. Є ще 11 православних церков світу, які також дотримуються цієї дати Різдва. Зокрема, наприклад, румунська, болгарська, польська православні церкви, і навіть грецькі православні церкви – їх там п'ять.

Як це виходить? Невже Ісус Христос народився двічі? Звісно, ні! Річ у тім, що точної дати Його народження ніхто не знає. Але приблизний час установили вчені-історики й богослови ще 431 року, на Третньому Вселенському церковному соборі – зборах християн – у місті Ефесі. Тоді й було ухвалено рішення святкувати Різдво 25 грудня.

Звідки ж виникло 7 січня? Причина – у різниці календарів. Стародавній юліанський календар виявився не досить точним, тому що в давнину неправильно розрахували час оберту Землі навколо Сонця. Ця помилка накопичувалася протягом століть, доки не помітили, що Різдво змістилося до весни, а Великдень – до літа. «Так не годиться!» – заявив римський папа Григорій XIII. І запровадив новий, григоріанський, календар, за яким ми живемо і сьогодні. Однак деякі церкви вирішили й надалі користуватися юліанським календарем.

Різниця між двома системами літочислення становить ті ж 13 днів, про які ми говорили на початку. Тому одна частина християн уже відзначила Різдво 25 грудня, а іншим треба почекати ще 13 днів – тоді і для них настане 25 грудня, але за «старим стилем». Цей день відповідає 7 січня в сучасному календарі.

Найголовніше, що всі християни у світі радіють приходу Немовляти Христа до людей і прославляють Його – і не має значення, за яким календарем це відбувається.

БЛАГОСЛОВЕННОГО РІЗДВА!

Юліанський календар
(старий стиль)

Григоріанський календар
(новий стиль)

..... 25 грудня

..... 25 грудня..... 7 січня

13 днів

Настя, 5 років

Аделіна, 9 років

Вероніка, 9 років, Одеса

Вітаю! 🍷 Мій улюблений ❤️ вірш із Біблії:

А Він помер за всіх, щоб ті, які живуть, більше не жили для самих себе, але для Того, Хто за них помер і воскрес.

2 Коринтян, 5:15, УТТ

Я знайшла цей вірш у Біблії зовсім випадково, і мені він дуже сподобався! У вашому журналі «СТЕЖИНКА», який я отримую та який мені 🍷 подобається, було сказано: написати вірш із Біблії та повісити на зупинці або у місці для оголошень. І от я розвішую його на зупинках в інших селах, в місті і в нас у селі. Таким чином я розповсюджую Євангеліє, тому що дуже хочу, щоб інші люди також повірили в Господа. ❤️

Настя, Одеська область

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 25 000 прим.

Засновник
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»

Головний редактор: Вальдемар Цорн

Відповідальна редакторка: Анна Назаренко
Редколегія: Олена Хеттлер, Ганна Мікусевиц, Олена
Зенченко, Олена Мікула (переклад віршів, творчих завдань
із російської), Ельвіра Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:

РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:

LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:

USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надсилати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надсилати на адресу:

РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал «Стежинка», ПІБ, адресу й
номер телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надсилати
чеками на адресу редакції у Німеччині або переказами
на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LGB
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 04.10.2022.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Яків Бурда

Стор. 15. Фото © Ердос Толбаєв

Стор. 19. Фото © Х. Кран

Стор. 26–27. Фото © Dominik Rheinheimer, Jevgeni Fil, Viktor
Vasicsek, Ірина Гіязова/unsplash.com; pixabay.com

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевиц

Цитати Святого Письма наведено з Біблії в перекладі
Р. Турконяка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2023.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua @tropinka_ua

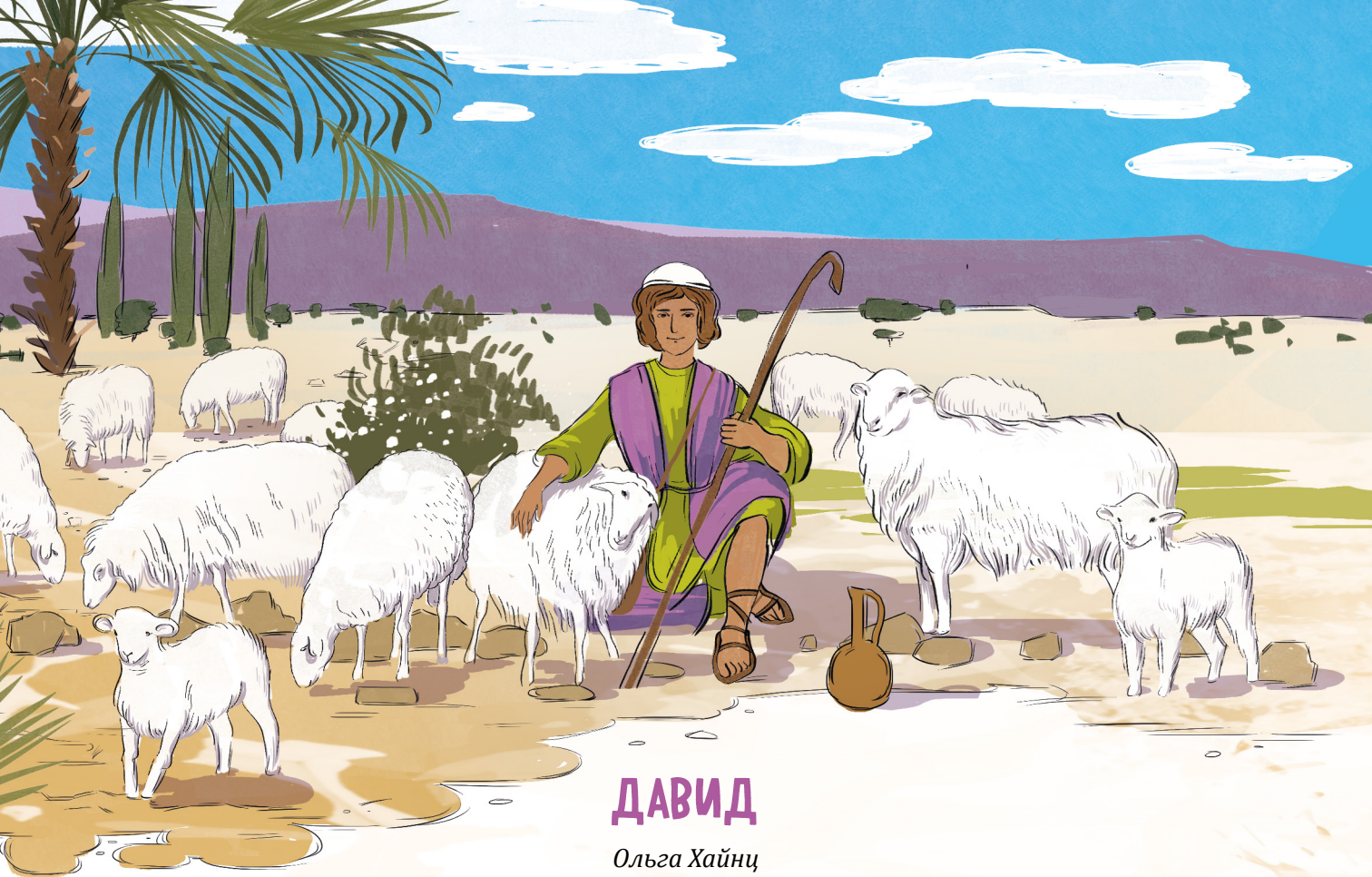

«Неєман», Емілі Педарі, 8 років, Естонія

Василіса, 9 років

- ВІДПОВІДІ:**
- С. 2. Хочу бути схожим на Ісуса.
  - С. 3. Сміливість.
  - С. 11. «Будь хоробрий і мужній» (Нав. 1:6).
  - С. 19. За символом країни на номері автомобіля.
  - С. 24. «Стримана людина краща за хоробру, і хто володіє собою, сильніший від того, хто завойовує міста» (Притч. 16:32).
  - С. 25. *Лівий стовпчик:* Рахав, Естер, Єва, Маріам, Девора. *Правий стовпчик:* Сарра, Рут, Анна, Яіл.

ДАВИД

Ольга Хайнц

Колись Єсей шановний жив,
І мав він восьмеро синів.

Тоді, у сиву давнину,
Найстарших брали на війну,
А наймолодші – хай ростуть,
У полі вівці хай пасуть.

В царевім війську із завзяттям
Служили вправно старші браття.
А наймолодший із синів
Був пастухом, у полі жив.

Отак повільно час минав,
За дітьми батько сумував
І вирішив до них послати
Давида, молодшого брата.

В дорогу дальню він пішов,
В обозі всіх братів знайшов,
Гостинців торбу передав,
Аж хтось у війську заволав:

«Гей! Хто бажає на двобій?»
Та всі сховалися мерщій.
Бо, звісно, велетня такого
Чекає лише перемога.
Він мідні обладунки носить
І Боже воїнство поносить.

В Давида серце калатало,
Від ревнощів вогнем палало:
Він дуже Господа любив,
Бо Бог народ його хранив.

Без списа, без меча, завзято,
Пішов Давид на Голіафа.
В пращу він каменя поклав,
Удар у лоба спрямував.

Велетень зухвалий встояти не зміг,
І Давид із Іменем Божим переміг.